

Sygn. akt XXI Pa 301/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dorota Czyżewska (spr.)
Sędziowie:	SO Małgorzata Kosicka SO Grzegorz Kochan
Protokolant:	sekretarz sądowy Aneta Strynowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W.

o przywrócenie do pracy , ustalenie istnienia stosunku pracy

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 6 sierpnia 2018 roku sygn. akt VII P 20/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywraca E. W. do pracy w Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa w W. na warunki pracy i płacy obowiązujące E. W. w Agencji Rynku Rolnego, a w pozostałym zakresie oddala powództwo i nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego;

2. zasądza od Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa na rzecz E. W. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu opłaty od apelacji.

Sygn. akt XXI Pa 301/19

UZASADNIENIE

E. W. wystąpiła przeciwko Krajowemu Ośrodkowi (...) w W. oraz Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. z roszczeniami o przywrócenie do pracy (ewentualnie o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania), uznanie, że wypowiedzenie jej umowy o pracę nastąpiło w sposób dorozumiany, a wygaśnięcie stosunku pracy jest niezgodne z przepisami prawa, ponadto o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Również Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wniosła o oddalenie powództwa.

Powódka cofnęła powództwo wobec Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sprecyzowała powództwo wobec Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa wnosząc o przywrócenie do pracy i ustalenie stosunku pracy, ewentualnie o zasądzenie odszkodowania w kwocie 9 600 zł.

Postanowieniem z 28 marca 2018 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie wobec Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. w okresie od 16 listopada 2009 r. zatrudniona była w Agencji Rynku Rolnego, w tym od 16 września 2010 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku specjalisty w Dziale Dywersyfikacji Produkcji Biurze (...).

Wysokość miesięcznego wynagrodzenia powódki liczonego jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiła (...) zł brutto.

Do obowiązków powódki należało w szczególności: realizacja działań związanych z mechanizmami WPR: „Dywersyfikacja przemysłu cukrowniczego” oraz „Przetwarzanie cukru przemysłowego”, opracowywanie i aktualizowanie Ksiąg Procedur, warunków uczestnictwa oraz innych dokumentów dotyczących powyższych mechanizmów, analizowanie wniosków, sprawozdań i innych dokumentów składanych przez beneficjentów uczestniczących w mechanizmach objętych pracą działu, przygotowywanie decyzji w sprawie zatwierdzenia, odmowy zatwierdzenia i cofnięcia zatwierdzenia dla przetwórców wykorzystujących cukier i izoglukozę przemysłową, sporządzanie poleceń kontroli i weryfikacja raportów z kontroli, nakładanie i naliczanie kar oraz opłat z tytułu nieprzestrzegania przez beneficjentów warunków uczestnictwa w mechanizmach objętych pracą działu, monitorowanie przetwarzania cukru pozakwotowego oraz realizacji Krajowego Programu Restrukturyzacji, opracowywanie innych dokumentów dotyczących realizacji zadań związanych z działalnością Agencji Rynku Rolnego na rynku cukru, sporządzanie umów dla wnioskodawców pomocy w ramach działania „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej”. Pełniła również funkcję sekretarza komisji, która rozpoznawała wnioski o przyznanie pomocy, w związku z czym zajmowała się przygotowaniem posiedzenia komisji, zawiadomieniem członków, spisywaniem protokołu, przedstawianiem propozycji.

W 2015 r. Komisja Europejska wycofała się z kwotowania cukru.

Przez ostatni rok nie odbyło się żadne posiedzenia komisji (bezsporne).

Powódka faktycznie świadczyła pracę do września 2012 r., bowiem w dalszym okresie korzystała ze zwolnienia lekarskiego w związku z ciążą, uprawnień związanych z rodzicielstwem po urodzeniu w dniu (...) córki J., a następnie z urlopu wychowawczego. Natomiast 19 maja 2017 r. urodziła syna J. i rozpoczęła korzystanie z urlopu macierzyńskiego.

Od 2013 r. powódka zamieszkuje w znacznej odległości od W., w województwie (...).

Do 31 sierpnia 2017 r. funkcjonowały: Agencja Rynku Rolnego (ARR), Agencja Nieruchomości Rolnych (ANR) oraz Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR), zaś w związku ze zmianami wprowadzonymi przez ustawodawcę, od 1 września 2017 r. zniesiono Agencję Rynku Rolnego i Agencję Nieruchomości Rolnych, powołując Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa (KOWR).

Tworzeniem Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa zajmował się pełnomocnik powołany przez ministra rolnictwa, który proponował na piśmie wybranym pracownikom ANR i ARR zatrudnienie w KOWR (bezsporne).

Pracodawca skierował do powódki pismo, w którym zawarto informację, że nie zostało jej zaproponowane zatrudnienie w KOWR lub ARiMR, w związku z czym dotychczasowy stosunek pracy wygasa 31 sierpnia 2017 r.

Poinformowano ją także o wypłacie odpraw pieniężnych ustalonych na zasadach określonych w przepisach ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Powódce wypłacono odprawę.

Dwie osoby, które współpracowały z powódką w dotychczasowym miejscu pracy, znalazły zatrudnienie w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, jednak nie zajmują się tam wyłącznie kwestiami związanymi z cukrem.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony przez Sąd Rejonowy na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów oraz ich kserokopii, w tym akt osobowych powódki, zeznań powódki E. W. w części, w której były zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy ocenił, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że okolicznością bezsporną pomiędzy stronami jest fakt, że 1 września 2017 r., na mocy art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (Dz.U.2017.624), zlikwidowana została Agencja Rynku Rolnego, w której zatrudniona była powódka, bowiem powołany został Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa, który przejął część jej zadań. Z mocy prawa wstąpił on w ogół praw i obowiązków znoszonej Agencji Rynku Rolnego, z wyjątkiem praw i obowiązków, w które wstępuje Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (art. 46 ust. 2 ustawy). Zgodnie z art. 49 ust. 1 i 2 powołanej ustawy, minister właściwy do spraw rozwoju wsi powołał Pełnomocnika do spraw utworzenia Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, określając zakres jego zadań oraz sposób ich realizacji i środki niezbędne do ich realizacji. Jednym z celów działania pełnomocnika było zorganizowanie Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, w tym m.in. podejmowanie czynności związanych z uregulowaniem stosunków pracy z pracownikami Agencji Nieruchomości Rolnych i Agencji Rynku Rolnego.

Wskazano również, że ustawodawca w treści art. 51 ust. 7 ustawy przewidział, że dotychczasowy stosunek pracy pracowników Agencji Nieruchomości Rolnych i pracowników Agencji Rynku Rolnego wygasa w dniu 31 sierpnia 2017 r. w 3 sytuacjach: gdy pracownik złoży oświadczenie o odmowie przyjęcia zaproponowanych mu nowych warunków zatrudnienia, gdy pracownik nie złoży w terminie oświadczenia o przyjęciu albo odmowie przyjęcia zaproponowanych warunków zatrudnienia, bądź jeżeli w terminie do dnia 31 maja 2017 r. nie zostanie mu zaproponowane zatrudnienie. Zaznaczono, że pełnomocnik do spraw utworzenia KOWR nie złożył powódce propozycji kontynuacji zatrudnienia w Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa, a tym samym łączący strony stosunek pracy wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało by niezaproponowanie powódce nowego zatrudnienia stanowiło nadużycie prawa podmiotowego przez potencjalnego pracodawcę tj. KOWR. Wskazano, że pracodawca działał w ramach zakreślonych przez ustawodawcę, który wprowadzając reorganizację polegającą na zniesieniu Agencji Rynku Rolnego i Agencji Nieruchomości Rolnych, a także na powołaniu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa przewidział, że nie wszyscy dotychczasowi pracownicy znoszonych podmiotów będą mogli kontynuować pracę w nowo powołanej instytucji.

Sąd Rejonowy ocenił, że brak jest podstaw do przyjęcia, że na pozwanym spoczywał obowiązek stosowania kryteriów doboru pracowników do zwolnienia jak ma to miejsce w przypadku zwolnień grupowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U.2016.1474 t.j.). Wskazano, że ustawa ta nie może znaleźć zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż reguluje ona zasady rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, natomiast stosunek pracy pomiędzy Agencją Rynku Rolnego a E. W. nie został rozwiązany, lecz wygasł z mocy pracy, zaś Kodeks pracy odróżnia rozwiązanie stosunku pracy (art. 30 k.p.) od jego wygaśnięcia (art. 63-67 k.p.).

Sąd Rejonowy wskazał, że powódka faktycznie nie świadczyła pracy od 19 września 2012 r. aż do ustania stosunku pracy, bowiem w tym czasie urodziła dwójkę dzieci i korzystała ze zwolnień lekarskich w okresie ciąży, urlopów macierzyńskich oraz urlopu wychowawczego. Zaznaczono, że w sprawie brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego, który potwierdzałby tezę powódki o dyskryminacji jej z uwagi na korzystanie z powyższych uprawnień. Powódka na powyższą okoliczność nie przedstawiła żadnych dokumentów, nie wniosła również o przesłuchanie świadków, natomiast z jej zeznań w charakterze strony wynika, że powyższe twierdzenia stanowią jedynie wyraz jej domniemań. Nie dysponuje również wiedzą, aby inni pracownicy znaleźli się w analogicznej do niej sytuacji. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, że strona powodowa nie sprostowała ciężarowi dowodu w tym zakresie, który spoczywał na niej na mocy art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Sąd Rejonowy zaznaczył również, że zadania, którymi powódka zajmowała się w przeszłości u dotychczasowego pracodawcy nie są faktycznie wykonywane, bowiem komisja, której była sekretarzem, choć formalnie nadal istniała, już od dłuższego czasu w rzeczywistości nie funkcjonowała. Wskazano, że pozwany dodatkowo nie poszukiwał i nie zatrudnił nowego pracownika, który miałby wykonywać obowiązki analogiczne do powódki, stąd w jego ocenie w nowej strukturze organizacyjnej nie potrzebowano osoby wykonującej dotychczasowe zadania E. W..

Sąd Rejonowy wskazał, że ustawodawca nie nałożył na pełnomocnika ds. utworzenia KOWR obowiązku stosowania określonych kryteriów typowania pracowników, którym ma zostać zaproponowane dalsze zatrudnienie. Zaznaczono, że stosunek pracy łączący powódkę z Agencją Rynku Rolnego wygasł z mocy prawa (na podstawie przepisów ustawy przepisy wprowadzające ustawę o KOWR), w związku z czym pracodawca nie był zobowiązany do wypowiedzenia jej umowy o pracę. Tym samym Sąd Rejonowy ocenił, że skoro stosunek pracy E. W. zgodnie z przepisami ustawy wygasł w powyższej dacie, a w dalszym okresie nie wykonywała jakiegokolwiek pracy na rzecz pozwanego, nie sposób uznać, aby łączyła ją umowa o pracę z Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa.

Sąd Rejonowy ocenił także, że zastosowania nie może znaleźć powołany przez powódkę art. 23¹ § 1 k.p., zgodnie z którym w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Ustawodawca bowiem wprost wskazał, że chociaż co do zasady KOWR z dniem 1 września 2017 r. z mocy prawa wstąpił w ogół praw i obowiązków znoszonej Agencji Rynku Rolnego, to nie przejął wszystkich jej pracowników, gdyż ich umowy wygasły w ostatnim dniu funkcjonowania agencji, tj. 31 sierpnia 2017 r.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyła powódka, wnosząc o jego zmianę poprzez orzeczenie o przywróceniu do pracy, a w przypadku braku ww. orzeczenia, zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości (...)miesięcznego wynagrodzenia w wysokości 9.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 września 2017 r. do dnia zapłaty.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne dokonanie ustaleń faktycznych i oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym, na skutek przeprowadzenia przez sąd pierwszej instancji postępowania dowodowego bez rozważenia wniosków dowodowych składanych przez powódkę w trakcie postępowania.

Powódka wniosła o dopuszczenie przez sąd drugiej instancji dowodów:

- z zeznań świadków – pracowników pozwanego, którym nie zaproponowano zatrudnienia w KOWR podczas urlopu macierzyńskiego na okoliczność dyskryminacji i naruszenia zasad współżycia społecznego oraz równego traktowania;
- z dokumentów, poprzez zobowiązanie pozwanego do przedstawienia zestawienia: ile osób z Agencji Rynku Rolnego przebywało podczas tworzenia KOWR na urlopie macierzyńskim lub wychowawczym, ilu spośród tych osób zaproponowano zatrudnienie w KOWR, ilu osobom zatrudnienia nie zaproponowano, na okoliczność możliwej dyskryminacji i naruszenia zasad współżycia społecznego oraz równego traktowania.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXI Wydział Pracy ocenił, że apelacja powódki jest zasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Sąd pierwszej instancji dokonał jednak błędnej wykładni przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie, co doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia. Dodatkowo Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

Dział Dywersyfikacji Produkcji Agencji Rynku Rolnego (dalej: ARR) realizował zadania wynikające z następujących mechanizmów: dywersyfikacji przemysłu cukrowniczego, przetwarzania cukru przemysłowego. (Struktura organizacyjna Centrali ARR k161)

KOWR realizuje niektóre działania, które należały do zadań ARR określonych w art. 11 ustawy z 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych), w tym: monitorowanie produkcji oraz opłaty na rynku cukru, monitorowanie produkcji na rynku cukru, przetwarzanie cukru przemysłowego, dywersyfikacja przemysłu cukrowniczego, rafinacja cukru przywiezionego spoza UE. ((...) Ocena skutków regulacji z 29.07.2016 r. k.56v).

Na wstępie rozważań należy wskazać, że na krytykę zasługuje stanowisko, że wobec posłużenia się w ustawie przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (dalej: ustawa wprowadzająca) instytucją wygaśnięcia stosunku pracy i braku wskazania w tej ustawie kryteriów, którymi miał kierować się pełnomocnik KOWR przy składaniu propozycji zatrudnienia, nie jest możliwa ocena zasadności i zgodności z prawem niezłożenia pracownikom propozycji zatrudnienia. Należy zwrócić uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z 26 września 2019 r., sygn. akt III PK 126/18, które Sąd Okręgowy w całości podziela. Wskazano tam, że w sytuacji, gdy o wyborze do ustania zatrudnienia decyduje osoba reprezentująca interesy podmiotu zatrudniającego, to pozostawienie jej nieskrępowanej swobody stanowi zaczątek do normatywnego usankcjonowania przyzwolenia na praktyki nierównościowe i dyskryminacyjne, a na to prawo nie tylko nie zezwala, ale nakłada na sąd powinność dokonywania wykładni przepisów w kierunku eliminującym przejawy nierównego traktowania (dyskryminacji). Bez względu na aspekt dyskryminacyjny, należy powtórzyć za Sądem Najwyższym, że wygaśnięcie umowy o pracę zachodzi tylko wówczas, gdy następuje skutek zdarzenia prawnego innego niż czynność prawna. W niniejszej sprawie, tak samo jak w sprawie, która legła podstaw przedstawianych rozważań Sądu Najwyższego, w art. 51 ust. 7 pkt 3 ustawy wprowadzającej, tym zdarzeniem jest „niezapropozowanie zatrudnienia”. Sąd ten trafnie wskazał, że zależność zaproponowania i niezapropozowania zatrudnienia w oczywisty sposób klóci się z formułą wygaśnięcia stosunku pracy. Jeśli wygaśnięcie nie może nastąpić na skutek czynności prawnej, to jego zaistnienie nie może być uzależnione od dokonania takiej czynności. W ocenie Sądu Okręgowego „wygaśnięcie” którym ustawodawca posłużył się w ustawie wprowadzającej jest zatem pozorne i stanowi w istocie rozwiązanie umowy o pracę.

Zaznaczyć również trzeba, że choć w przedstawionym orzeczeniu Sąd Najwyższy skupiał się na wątku dyskryminacyjnym, wskazał również, że sama konstrukcja „wygaśnięcia” umowy o pracę w sytuacji, gdy jest to w rzeczywistości rozwiązanie umowy, nie wyklucza posłużenia się wzorcem typowania do zwolnienia stosowanym przy zwolnieniach z przyczyn nieleżących po stronie pracownika. W ocenie Sądu Najwyższego, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela, skoro „wygaśnięcie” umowy o pracę zostało upodobnione do rozwiązania więzi pracowniczej, to przez analogię rozsądne jest posiłkowanie się zbieżnymi modelami ochronnymi, których niespełnienie skutkuje prawem do roszczeń z art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 67 zd. drugie k.p. Jednym z takich modeli ochronnych jest obowiązek wskazania kryteriów doboru do zwolnienia. Skoro bowiem ustawodawca w zakamuflowany sposób postanowił rozwiązać stosunki pracy z niektórymi tylko pracownikami, decyzja w tym zakresie nie powinna być dowolna. Z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika bowiem, że pracodawca, który przeprowadzając redukcję zatrudnienia z przyczyn organizacyjnych powinien zastosować określone zasady (kryteria) doboru pracowników do zwolnienia i nawiązać do tych kryteriów, wskazując przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony (zob. wyroki z 16 czerwca 2008 r., I PK 86/08; z 1 czerwca 2012 r., II PK 258/11; z 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12; z 18 września 2013 r., II PK 5/13; z 30 września 2014 r., I PK 33/14). Z ustawy wprowadzającej wynika, że decyzja o losie umowy o pracę powódki została powierzona pełnomocnikowi ds. utworzenia KOWR (art.51 ust.3 w zw. z art.49 ust.1). Ustawodawca nie określił jednak żadnych kryteriów, którymi pełnomocnik ten miałby się kierować. Pozwany

nie wykazał, aby przeprowadził procedurę doboru do zwolnienia z zastosowaniem dopuszczalnych i obiektywnych kryteriów. Nieprzeprowadzenie takiej procedury skutkuje zatem uznaniem, że wygaśnięcie umowy o pracę z powódką, stanowiące w istocie konstrukcję prawną analogiczną do wypowiedzenia umowy o pracę, zostało dokonane sprzecznie z przepisami prawa.

Odnosząc się do roszczenia powódki o przywrócenie jej do pracy należy wskazać, że zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy wprowadzającej Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa z dniem 1 września 2017 r. z mocy prawa wstąpił w ogół praw i obowiązków znoszonej Agencji Rynku Rolnego, z wyjątkiem praw i obowiązków, w które wstępuje Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w tym wierzytelności i zobowiązania Agencji Rynku Rolnego stały się wierzytelnościami i zobowiązaniami Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa. Co więcej, z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że KOWR realizuje działania dot. cukru, którymi zajmował się dział powódki. Możliwe zatem jest przywrócenie powódki do pracy w KOWR na warunkach pracy i płacy obowiązujących ją w ARR. Z uwagi na to roszczenie powódki o przywrócenie do pracy zasługiwało na uwzględnienie na podstawie art. 67 zd. 2 k.p. w zw. z art. 56 k.p.

W pozostałym zakresie, tj. w jakim powódka domagała się ustalenia stosunku pracy powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak interesu prawnego. Brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. ma miejsce wówczas, gdy stan niepewności prawnej może być usunięty w drodze innego powództwa, bądź w drodze podjęcia obrony w toku już wytoczonej przez pozwanego w procesie o ustalenie odrębnej sprawy o świadczenie. Powództwo o przywrócenie do pracy jest natomiast żądaniem dalej idącym i ma tożsamy cel co roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Kierując się przedstawioną argumentacją Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok.

O kosztach procesu za pierwszą instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu w zakresie oddalonego powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy. W ocenie Sądu Okręgowego powódka mogła być subiektywnie przekonana o zasadności swoich żądań. Stopień skomplikowania sprawy mógł nastęrczać trudności w prawidłowym sformułowaniu roszczeń, szczególnie, że powódka nie była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. Co więcej powódka co do zasady wygrała postępowanie. Obciążenie jej kosztami za roszczenie o ustalenie stosunku pracy w przypadku uwzględnienia powództwa o przywrócenie do pracy, byłoby niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

O kosztach postępowania za drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 k.p.c.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Grzegorz Kochan Dorota Czyżewska Małgorzata Kosicka

Zarządzenie: (...)